

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 6

AUGUST 1995

31. årgang

TOLLEREN

Av Søren Kierkegaard

«Men tolleren sto langt borte. Han ville ikke engang løfte øynene mot himmelen, men slo seg for sitt bryst og sa: Gud vær meg synder nådig!» (Luk.18,13).

De leste ord er, som du vet, fra evangeliet om fariseeren og tolleren. Fariseeren er hyklere som bedrar seg selv og vil bedra Gud, tolleren er den oppriktige som Gud rettferdiggjør.

Men det finnes jo også en annen art hykleri, hyklere som ligner fariseeren mens de dog har valgt tolleren til forbilde. De er hyklere som etter Skriftens ord «stoler på seg selv at de er rettferdige, og forakter de andre», mens de likevel opptre i likhet med tolleren. Skinnhellig står de langt borte, og ikke stolt for seg selv som fariseeren. Skinnhellig slår de sine øyne til jorden, og ikke til himmelen som fariseeren. Skinnhellig sukker de «Gud vær meg synder nådig!», og takker ikke som fariseeren Gud for at han er rettferdig. De er hyklere lik fariseeren som gudsbespottelig sa i sin bønn «Gud, jeg takker deg fordi jeg ikke er som denne tolleren», selv sier de skinn-

hellig «Gud, jeg takker deg at jeg ikke er som denne fariseer!»

Hykleriet lærte å forandre maske og ble det samme, eller rettere enda verre. Kristendommen kom inn i verden og lærte at du ikke stolt og forfengelig skulle søke den øverste plassen ved gjestebud, men sette deg nederst - og snart satt stolthet og forfengelighet nederst tilbords.

Men la oss enfoldig betrakte tolleren. Han er gjennom alle tider blitt framstilt som forbildet på en oppriktig og gudfryktig kristen.

Tolleren *sto langt borte*. Hva vil det si? Det vil si å stå for seg selv for Gud - da er du nemlig langt borte, langt borte fra menneskene og langt borte fra Gud. Men samtidig er du alene med Gud. For i forhold til et menneske er det nok slik at du er ham nærmest når du er alene med ham og lengre borte når det er andre til stede. Men i forhold til Gud er det slik at du synes du er nærmere Gud når det er fle-

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbo, tlf./fax 51433685

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

re tilstede, og først når du er alene med Ham oppdager du hvor langt borte du er.

Å, om du enn ikke er en slik syndersom tolleren, dersom du er alene med deg selv for Gud, så står du også langt borte. Så snart det er noen mellom Gud og deg, narres du lett til å tro at du ikke er så langt borte. Ja, selv om det er slik at den eller de som står mellom Gud og deg i dine tanker er bedre og mer fullkomne enn deg, så er du likevel ikke så langt borte som når du er alene for Gud.

Så snart det kommer noen mellom Gud og deg, så får du en bedragerisk målestokk, den menneskelige sammenlignings målestokk. Det er som om du kunne måle hvor langt borte du var, og så blir du ikke så langt borte.

Men fariseeren, som jo etter Skriftens ord «sto for seg selv», sto ikke han langt borte? Ja, hvis han i sannhet hadde stått for seg selv, hadde han stått langt borte, men han sto ikke i sannhet for seg selv. Evangeliet sier at han sto for seg selv og takket Gud «at han han ikke var som andre mennesker.» Og når man har de andre menneskene med seg, så står man jo ikke for seg selv. Nettopp i dette lå fariseerens stolthet, at han stolt brukte de andre menneskene til å måle sin avstand fra dem. Han ville ikke for Gud slippe tanken på de andre menneskene, men holde

den tanken fast, for så stolt å stå for seg selv - i motsetning til de andre menneskene. Men det er jo ikke å stå for seg selv, minst av alt er det å stå for seg selv for Gud.

Tolleren sto langt borte. Han var seg sin skyld og brøde bevisst, og han hadde glemt alle andre.

Han var alene, alene med bevissheten om sin skyld og brøde, han hadde helt glemt at det jo også var mange andre tollere enn ham. Han var som om han var den eneste. Og han var ikke alene med sin skyld overfor et rettferdig menneske, han var alene for Gud - å, det er å være langt borte! For hva er lengre borte fra skyld og synd enn Guds Hellighet - og så, selv en synder, å være alene med den - er ikke det å være uendelig langt borte!

Han ville ikke engang løfte øynene mot himmelen, altså slo han øyet ned. Ja, hva under vel! Den som er alene med sin skyld og sin synd og vet at hvis han slo øyet opp, så ser han Guds Hellighet, intet annet, han lærer vel å slå øyet ned. Han så ned, så sin elendighet, og forestillingen om Guds hellighet tynget hans øye ned.

Han ville ikke engang løfte øynene mot himmelen. Med nedslått blikk, innadvendt, innså han kun sin egen elendighet. Han *så heller ikke til siden*, som fariseeren som så «denne tolleren». Stolt fant farisee-

ren en tilfredsstillelse i å se tolleren, ydmykt så tolleren ingen, heller ikke denne fariseeren, men med nedslått, innadvendt blikk var han i sannhet for Gud.

Og han *slo seg for sitt bryst og sa: Gud, vær meg synder nådig!*» Når et menneske i ørkenens ensomhet overfalles av et glupende dyr, så kommer vel skriket av seg selv, og når du på en avsides vei faller blant røvere, så oppfinner skrekken selv skriket. Slik er det også med det som er enda forferdeligere. Når du er alene like overfor Guds Hellighet, så kommer skriket av seg selv. Da oppfinner forferdelsen, slik nød har oppfunnet bønner, den oppfinner dette skrik: «Gud, vær meg synder nådig!»

Og skriket, sukket er så oppriktig - ja, hvordan skulle det være annet! Hva hykleri skulle det være i at den som avgrunnen åpner seg for i havsnød, at han skriker, selv om han vet at stormen spotter hans stemme og at fuglene der ute hører likegyldig på ham. Han skriker likevel, i den grad er skriket sant og sannhet. Når blott faren og forferdelsen er virkelig, så er skriket alltid oppriktig, og for slike - Gud være lovet - ei heller forgjeves.

Fariseeren derimot var ikke i fare, han sto stolt og trygg, av ham hørtes det ikke noe skrik. Hva vil

det si? Det vil også si noe ganske annet: han var heller ikke for Gud.

Og nå til slutt. *Tolleren gikk rettferdiggjort hjem til sitt hus.* For også om denne toller gjelder det jo som Skriften sier om alle tollere og syndere, at de holdt seg nær til Kristus. Nettopp ved å stå langt borte holdt han seg nær til Ham, mens fariseeren i formastelig nærgåenhet sto langt, langt borte.

Slik vender bildet seg om. Det begynner med at fariseeren står nær, tolleren langt borte. Det ender med at fariseeren står langt borte, tolleren nær. - Han gikk rettferdiggjort hjem til sitt hus. For selvanklagen er *rettferdiggjørelsens* mulighet. Og tolleren anklaget seg selv. Det var ingen som anklaget ham. Det var ikke den borgerlige rettferdighet som grep ham i brystet og sa: «Du er en forbryter.» Det var ikke de menneskene som han kanskje bedro som slo ham for brystet og sa: «Du er en bedrager.» Men han slo seg for sitt bryst og sa: Gud vær meg synder nådig. Han anklaget seg selv, at han var en synder for Gud.

Å bekjenne sine synder er nettopp å stå langt borte, jo oppriktigere du bekjenner, jo lenger borte står du - og desto sannere. Å bekjenne er nettopp å slå sine øyne ned, ikke å ville løfte øynene mot himmelen, ikke å ville se noen annen. Jo opp-

riktigere du bekjenner, desto mer vil du slå øyet ned, desto mindre vil du se noen annen. Å bekjenne er nettopp å slå seg for sitt bryst, og, uten å forstyrres for mye av tanken på de enkelte synder, å samle alt, kortest og sannest i ett: *Gud vær meg synder nådig.* Jo inderligere du bekjenner, desto mer vil all din bekjennelse ende i dette tause uttrykk, at du slår deg for ditt bryst, og i dette sukk: Gud vær meg synder nådig. Og desto sannere blir det når du så kneler ved alteret, et uttrykk for at du i det du fordømmer deg selv, kun ber om nåde - og dog er det ved alteret rettferdigjørelsen er å finne.

Det naturlige menneske finner mest tilfredsstillelse i å stå oppreist. Den som i sannhet lærte Gud å kjenne, og ved å lære Gud å kjenne lærte seg selv å kjenne, han finner kun salighet i å falle på sine knær, tilbende når han tenker på Gud, angerfull når han tenker på seg selv. Byd ham hva du vil, han begjærer kun ett - som hin kvinne som valgte den gode del da hun satte seg ved Frelserens føtter - han begjærer kun ett: å knele ved Hans alter.

(Fra «Tre taler ved altergangen om fredagen» - noe forkortet).

Din første kjærlighet

Joh.åp. 2,1-7. Av Per Bergene Holm

Jesus sier mye anerkjennende om menigheten i Efesus. Den har vist utholdenhet og iver, til tross for at den har hatt mye å bære for Jesu navns skyld, og den er ikke blitt trett. Det er altså tale om en menighet som har blitt motsagt og som har hatt mye å stri med, men den har holdt trofast på i samme spor, vist iver og utholdenhet.

Vranglære hadde ikke fått rom i menigheten, her hadde man fulgt det vi ville kalle «Calmeyergate-linjen». Man sto vakt om læren og avviste vranglæren og vranglærerne.

Menigheten står som et lysende forbilde. De har et stort åndelig lys over Guds ord, en klar forkynnelse og evnen til å prøve åndene. De kan ikke tåle de onde. Så langt vi kan bedømme foregår alt slik som det skal - i det ytre. Men han som har øyne som ildsluer, han som går midt mellom de sju lysestakene, som går midt i menigheten, han kjenner til den indre tilstand i hjertene, den tilstand som ingen andre kjenner.

Det er dette alt kommer an på. Hvordan er vårt hjerteforhold til Jesus? Hva hjelper vår ytre fasade, hvis det fortrolige samfunnet med Jesus er borte, det fortrolige samfunnet hvor vi bytter synd med nåde.

Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet.

Hva er det som kjennetegner en levende kristens forhold til Jesus? Det er kjærlighet. Han elsker Jesus, fordi Jesus er hans frelser fra synd, hans redning fra det han fortviler under. Ordet om Jesus og syndenes forlatelse i ham, det er en levende kristens kjæreste ord. Kjærligheten til Jesus viser seg nettopp i vårt forhold til Jesu ord. Der det er et sant og godt kjærlighetsforhold, der er det et behov for å være nær den en elsker, lese og høre den elskedes ord - særlig de ord som vitner om at en er elsket, samt en trang til å være den andre til behag, en redsel for å gjøre den andre imot.

Hvordan er det med dette i ditt liv? Er det virkelig en trang etter å lese og høre ordet om Jesus - og da særlig ordet om Jesu kjærlighet til deg, ordet om hans lidelse og død og syndenes forlatelse i hans blod, eller har det blitt død teori, kjente ord som hverken skaper glede eller takk? Hvordan er det med trangen etter å leve Jesus til behag og redselen for å synde? Jeg taler ikke bare om å avholde seg fra de store og åpenbare synder, men hvordan er forholdet til hjertesyndene, halvheten, skjødesyndene, hykleriet der inne i hjertet?

Det går ikke an å være en kristen og samtidig leve i synd. Å være en kristen er å leve i syndenes forlatelse, og det er uforenlig med å leve i synd. En kristen kan falle og lide nederlag mot synden, men han slutter ikke fred med synden. Ja, han kan nok ligge under for synder og laster også, men han forsvarer ikke synden og unnskylder den ikke, men fortviler under den og søker syndenes forlatelse for den. Det er derfor ordet om Jesus og syndenes forlatelse er ham så kjær, for det løser fra synd.

Og når vi taler om å leve i synd, så gjelder det altså ikke bare åpenbare synder som homofili, samboerskap o.l., men like mye hjertesynder som et vrangt og uvillig sinn, bitterhet og sinne, uforsonlighet, ureinhet i tanker, trang til å være noe og gjelde for noe osv. Ja, om synden ikke består i noe annet enn å ha tatt ei krone, svart uvennlig eller sårende, vært vrang og tverr, så fører slik synd deg inn under Guds forbannelse og i helvete til sist, hvis du ikke omvender deg fra synden og søker syndenes forlatelse. En liten surdeig syrer hele deigen.

Her hjelper det ikke med all din kristelige aktivitet, her hjelper det ikke å stå i frontlinjen i Guds rike i kampen mot verdslighet og åpenbar synd, mot homofili og samboerskap, kvinnelige prester og usedelighet, bibelkritikk, falsk lære osv. Her hjelper

det ikke å ofre tid og penger og krefter for misjonen.

«Om du bærer fram ditt offer til alteret (dvs. ber om syndenes forlatelse), og der kommer i hu at din bror har grunn til å klage på deg, da la ditt offer ligge der foran alteret (det er likevel ikke sannhet i din bønn om syndenes forlatelse så lenge du lever i uoppgjort synd), og gå først bort og forlik deg med din bror. Kom så og bær fram ditt offer!» (Mt.5,23f).

Det står intet om hvordan din bror har oppført seg mot deg. Det er så lett å mene seg å ha rett til å være vrang, bitter, tverr og uforsonlig. Men slik taler ikke Jesus. «Om noen slår deg på ditt høyre kinn, så vend også det andre til. Vil noen føre sak mot deg for å ta din kjortel, så la ham også få kappen!» (Mt.5,39f). Du har aldri rett til å være vrang og ukjærlig, bitter og uforsonlig. Det er synd, og omvender du deg ikke fra det, så er din bønn om syndenes forlatelse et stort hykleri, et skuespill for Gud og mennesker. Og slik er det med all synd, om det så bare var ei krone du hadde stjålet og ikke vil gjøre opp. All vår bønn om syndenes forlatelse, alle våre vitnesbyrd om Jesus, er et forferdelig hykleri og skuespill, uten omvendelse fra synden.

Er det slik fatt med deg? David vitner i salme 51: «Se, du har lyst til sannhet i det innerste av hjertet!» Hvordan er det med sannheten i hjer-

tets innerste. Hva mennesker mener og tror om deg, hva hjelper det? Det alt kommer an på, er hvordan ditt forhold til Gud er i sannhet, og for Gud nytter det ikke å skjule noe, der ligger alt nakent og bart. Der hjelper det ikke med skuespill, med lange og inderlige bønner, med store ord eller tilgjort ydmykhet, der gjelder bare sannhet i hjertets innerste.

Jeg kan ikke få understreket det sterkt nok, alvoret i dette. For her er det frafallet begynner for mange, et skjult frafall. Mens man i det ytre lever som før, ber og leser, vitner og er aktiv i Guds rikes arbeid, så har man i sitt indre liv mistet det fortrolige samfunnet med Gud. Det har kommet en kald løgnens ånd i hjertet. Kjærligheten har blitt kald, teoretisk, skrifttroskapen likeså. Bibeltroskapen gjelder bare saker, ikke ens eget personlige liv. Ja, hele ens kristenliv er blitt teori. Syndenes forlatelse er blitt teori, noe en vel kan tale om og legge ut for andre, men som man selv ikke lever i og gjør seg bruk av mot sine egne synder.

Guds bud er også teori, bud som en nok anvender på andre, men ikke på seg selv. Ja, en legger gjerne Guds bud som målestokk for andre, kanskje særlig på dem som anfekter en selv. Hvis en forkynner eller en annen kristen uroer en selv, så finner en snart noe å utsette på denne, noe ufordelaktig, en forgåelse eller en

last, så en kan fri seg fra anklagen og uroen. Slik var det fariseerne fridde seg fra den uro og anklage som fulgte med Jesus, ved falske beskyldninger om at han var en storeter og vindrikker. Døperen Johannes fant de også noe å utsette på, og slik også med apostlene.

En sammenligner gjerne sitt liv med andre, og da kommer en godt ut. Da kan en unnskyldte egne laster og skjødesynder med å vise til de andres feil og mangler. Men innfor Gud står du uten sammenligning, der står du aleine, og målestokken du skal måles med, er den du legger på andre, ja, det er fullkommenhetens målestokk, Guds hellige bud.

Her rammes vi av Jesu ord: «Døm ikke, for at dere ikke selv skal bli dømt! For med den dom som dere dømmer, skal dere selv dømmes, og med det mål dere måler, skal dere selv bli tilmålt. Hvorfor ser du flisen i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye blir du ikke var? Eller hvordan kan du si til din bror: La meg trekke flisen ut av øyet ditt! og se, det er en bjelke i ditt eget øye? Du hykler! Dra først bjelken ut av ditt eget øye! Så kan du dra flisen ut av din brors øye.» (Mt.7,1-5).

Dra først bjelken ut av ditt eget øye! Hva vil det si? Før du begynner på de andres synder, samtidens synder, kristenfolkets synder, hva har du tenkt å gjøre med dine egne? Aposte-

len Paulus taler også om dette i Rom.2,17-24.

Å, om mine egne synder kunne gjøre meg mer sorg, gi meg mer uro og fortvilelse, jammer og klage, enn mine barns synder, min ektemakes synder, kristenfolkets og verdens synder. Vi er så snare til å sette fingeren på de andres synder, dømme om dem - og dommen kan være sann nok, men dersom jeg aldri dømmer meg selv med det samme mål, eller aldri lar meg dømme av andre, da er min dom et stort hykleri. For hvordan er det da egentlig med meg?

Det hender ikke så sjelden at en kan bli både fortvilet og oppgitt over dem en lever sammen med: barn, ektefelle, foreldre og arbeidskolleger. Men når selverkjennelsens time kommer, så ser en: Det er min skyld. Jeg har ikke vært slik som jeg skulle.

Der hvor kjærligheten til Jesus er borte, der kommer kjærligheten til selvlivet i stedet. Der vil man være opptatt av å forsvare seg, unnskyld seg, rettferdiggjøre seg overfor alle anklager. Egne synder og laster bagatelliseres, mens andres synder og laster blåses opp, slik at en selv kommer godt ut.

Når du står alene innfor Gud med dine synder, da er det ikke de andres synder som er problemet, da er det ikke de andre du bekymrer deg over, som du anklager og har noe å utsette på til stadighet, men da får du nok

med deg selv. Da blir spørsmålet: «Men Jesus er jeg en av dem, vil du meg kalle din? Står jeg for deg som hine fem, med lys i lampen min?»

Kom derfor ihu hva du er falt fra. Omvend deg og gjør de første gjerninger.

Hva begynte kristenlivet med, hvordan var den første kjærlighet? Det var en kjærlighet til Jesus, der fant du tilflukt fra synden og glede over syndenes forlatelse hos ham. Der ble du fri synden som du var fortvilet under. Der fikk du bjelken dratt ut. Lever du i dette fortrolige samfunnet med Jesus, eller er du en brudejomfru uten olje på lampen, i det ytre venter du også brudgommen, men det indre livet er dødd ut?

Den som seirer. Hvem er det som seirer? Jo, det er den som bøyer seg for dette ordet og bekjenner innfor Gud: «Det er jeg som har syndet. Det er meg det er galt med.» Den som lar seg refse og tukte og tar dommen inn over seg selv, og som vender seg til Jesus med sin nød, han skal vite at han blir godt mottatt hos Jesus. Og hos Jesus skapes det et nytt liv, og det blir nye tider. Alt som ble stengt ved Adams syndefall, er åpnet for den som seirer, veien til livets tre, til evig liv og salighet i Guds paradis. Alt dette er åpnet for den som vender seg til Jesus, fordi Jesus har seiret.

SKATTER SKJULT I MØRKET

Av Hans Erik Nissen

Jeg vil gi deg skatter som er skjult i mørket, og rikdommer som er gjemt på lønnlige steder, så du kan vite at jeg er Herren, som kalte deg ved navn, Israels Gud. (Jes.45,3).

Det finnes skatter som Gud bare kan gi deg i mørket. Det skal du tenke på når Herren fører deg gjennom det som er tungt og vanskelig.

Hvor ofte roper du ikke på lys og utfrielse? Hvor titt glemmer du ikke å be om de skattene som Gud bare kan la deg få i mørket?

Hvor viktig det er at Gud ikke tar sin tuktede hånd fra deg, før han har gitt deg de skattene som er skjult i mørket. Du kan ikke se noen vei fram i mørket. Men det kan Herren. Du kan ikke forstå hva han vil deg med prøvelsen, men han vet alltid hva han gjør.

Gud kjenner deg til bunns. Han vet at det er velsignelser fra himmelen, du bare kan ta imot når mørket har lukket seg fullstendig omkring deg.

Hva er det for skatter som er skjult i mørket?

Det er dypere kjennskap til Herren. I mørket kan Gud åpenbare seg. Du får se ham i herlighet og glans. Jesus blir i dypeste forstand ditt hjertes eneste glede.

Herren nevner navnet ditt. Det skjer når Den Hellige Ånd får gjøre Ordet levende for deg. Da blir det klart at hele rikdommen i frelsen er din. Du har tilgivelse for alle syndene dine. Og Jesus har kledt deg i frelsens klær. Hans gjerninger er dine gjerninger. Hans bønn er din bønn. Hans renhet er din renhet. Hans seier er din seier.

I samme øyeblikk som hjertet ditt tror dette herlige evangelium, er lyset tent. Det kan godt være at ytre forhold og prøvelser er som før, men alt er likevel blitt annerledes.

Hjertet ditt tror evangeliet. Da er det lys inne i deg. Du eier en skatt. Du aner at rikdommen i den er så stor, at du heller aldri her på jord kan fatte verdien i den. Men det gjør heller ikke noe. Skatten følger deg inn i himmelen. Og der skal du i alle evighet vokse i erkjennelse av ham, som her på jord gav deg «skatter som er skjult i mørket, og rikdommer som er gjemt på lønnlige steder.»

FRA TROSLÆRÉN

1.del: Læren om Gud.

Gud har åpenbart seg på en dobbel måte for oss. Først gjennom skaperverket. Rom.1,20 taler om at Guds usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, er synlig fra verdens skapelse av, i det det kjennes av hans gjerninger.

Likeså gjør menneskenes samvitighet. Den taler om hva som er rett og urett, godt og ondt. Og den enten anklager eller forsvarer deres gjerninger (Rom2,14-15).

Dette blir ofte kalt den naturlige åpenbaring, men den bør heller kalles den alminnelige Guds-åpenbaring, da den er en åpenbaring som er gitt til alle mennesker, enten de har Guds ord eller ikke.

Denne åpenbaring gir til kjenne at det eksisterer en levende, allmektig, usynlig Gud, og at han er rettferdig og dømmer det onde og belønner det gode. Men et menneske kan ikke ut av dette lære Gud å kjenne eller komme i samfunn med ham gjennom denne åpenbaringen, siden den ikke forteller hvem Gud er.

Den andre måten Gud har åpenbart seg på er ene og alene i Skriften. Den er gitt oss ved hans sønn Jesus Kristus. Han er avglansen av Guds hellighet og avbildet av hans vesen.

(Heb.1,1.3). I Jesus bor hele gud-

dommens fylde legemlig, Kol.2,9. I denne åpenbaringen lærer vi HVEM Gud er. Han avslører sitt vesen for oss og meddeler seg til hver den som lar seg frelse.

Denne åpenbaring blir ofte kalt den overnaturlige Guds-åpenbaringen, men det er bedre å kalle den for Guds frelsesåpenbaring. Det er ikke heldig for oss å kalle noe av det Gud gjør for «naturlig» og andre ting for «overnaturlig». For for Gud er intet naturlig eller overnaturlig. Han gjør hva han vil, og han gir seg til kjenne som han vil.

Det som har betydning er at det er Gud som gjør det, og det ene nødvendige for oss er å gi akt på hva han gjør og på hvordan han gir seg til kjenne, for så å bøye oss for det og tro på ham.

Vil et menneske tale og lære om Gud ut fra sitt eget hjerte, egne tanker, opplevelser eller erfaringer, blir det unyttig og farlig spekulasjon. Mennesket er i seg selv helt uten sann kunnskap om Gud, og det blir bare en tenkt og innbilt gud, en avgud mennesket skaper i sitt bilde. Det er slik hedenskapet og religioner oppstår. Forat Gud skal gi seg til kjenne for oss, må han tale til oss i vårt eget språk. Han må møte oss på vårt eget plan, og det har han gjort i

mennesket Jesus Kristus. Hadde han ikke gjort det, kunne vi overhodet ikke erkjenne ham.

Selv om Gud ikke kan rommes i menneskeord eller fattes i mennesketanker, gir han seg likevel til kjenne i menneskeord og for mennesketanker. Som f.eks. det at Gud er utilgjengelig, uransakelig, uforanderlig og udødelig.

Gud er en, likevel er han tre. Og han er tre, og likevel er han en. Selv om han er en og udelelig, taler Skriften om forskjellige egenskaper hos Gud: Han er allvitende, allmektig, allestedsnærværende osv. Han er hellig, vred, nidkjær, kjærlig, god, langmodig, mild, nådig, osv.

Som vi ser, bruker Skriften til en viss grad menneskelignende uttrykk om Gud. Likevel beskriver de Gud i hans forskjell fra menneskene.

I Bibelen har vi en tilstrekkelig og sann Guds-åpenbaring for å lære ham å kjenne som den han er, og deri eie det evige livet. Det er først når den troende kommer til himmelen at han får se den fullkomne åpenbaring av Gud.

Vi kan ikke tale om Guds egenskaper som sider ved Gud. Da deler vi ham opp, og kommer inn i en usann Guds-erkjennelse som resulterer i at vi vil fornekte hans sanne vesen. Hver av Guds egenskaper åpenbarer Gud slik han er. Når vi møter Gud i hans hellighet, møter vi

Gud slik han er. Når vi møter hans nåde, møter vi Gud slik han er.

Det at Gud gir seg til kjenne i menneskeord og for mennesketanker, gjør at vi fristes til å tenke og tale om Gud på rent menneskelig og kjødelig vis. Ta f. eks. Skriftens tale om treenigheten. Her fristes vi til å tenke og tale om Gud som om han var tre vesener. Det gjør vi ved å tale om Sønnen og Ånden som forskjellige fra den ene og absolutte Gud. Jesus f.eks. blir i mye av forkynnelsen i dag kun menneskeliggjort. Han blir skilt fra guddommen. Resultatet blir en menneskesentrert forkynnelser av Jesus. Derved forkynnes det en annen Jesus, - en i menneskets bilde.

At Gud var i Kristus og at Kristus var i himmelen under sitt jordeliv forties (Joh.3,13). Jesus blir en side ved Gud, og ikke Gud selv. Likeens blir Guds kjærlighet og Guds hellighet forkynt som forskjellige sider av Gud, som en da kan sette sammen til en Gud. Da blir Gud en avgud. Det er ikke Gud selv de ser i hver av egenskapene.

Siden Gud ikke kan rommes i menneskeord og for mennesketanker, blir Guds-åpenbaringen «stykkevis», men i et hvert «stykke» ser vi klart den hele, sanne og fullkomne Gud.

Fra TROSLÆREN til Ø. Andersen tilrettelagt ved LF.

Misjonsarbeidet i Peru !

Av Jon Espeland

«Guds rike er inneni eder»

Det er ikke så stort og prangende ytre sett, misjonsarbeidet som Lekmannsmisjonen støtter i Arequipa i Sør-Peru. Men så kommer heller ikke Guds rike på den måten at vi kan se det med våre øyne. Heller ikke kan vi si: Se her eller se der er det! For, se Guds rike er inneni eder. Det er Jesus selv som underviser slik om Guds rike. Vi mennesker har så lett for å se på det ytre. Gud ser til hjertene.

I Peru arbeider Gud med hjertene. Det fikk vi erfare også på vår siste tur til misjonsfeltet i mai i år. Sammen med Reidar Linkjendal fikk vi besøke og ha møter for de nasjonale kristne i Peru. Det var første gang Linkjendal fikk besøke misjonsarbeidet, og han har selv i mange vitnesbyrd - etter at han kom hjem - understreket hvordan sjele-nøden i Peru gjorde inntrykk på ham. Jeg har sjelden sett eller hørt så lydhør forsamling som i Peru, forteller Linkjendal. Evangeliet fikk rom, og han fikk kontakt med forsamlingen da han talte Guds ord til dem på norsk og ble tolket til spansk.

Linkjendal fikk oppleve at den

materielle fattigdommen i Peru var stor, men noen hadde fått øynene opp for rikdommen i evangeliet.

Reidar Linkjendal blant quechua-indianere i Peru.

I en misjonstime på sommerskolen på Fossnes i sommer la Linkjendal hedningenes nød inn på misjonsvennene. Det er ikke for å være lik alle andre organisasjoner at Lekmannsmisjonen nå har startet et misjonsarbeid, men fordi våre hjerter brenner for evangeliet, sa han. Hedningene har rett på evangeliet, og vi har ikke rett til å beholde det for oss selv. Vi kan ikke grave det ned, det skal omsettes! Det er maktpåliggende for deg som er frelst å være med å vinne andre for evangeliet, sa Linkjendal. Og han understreket at

den som Gud har fått tent, den må virke både ute og hjemme. Har du ikke nød for din nabo, så har du det heller ikke for hedningen. Misjonssinnet får en kristen i fødsels gave.

I Peru fikk Linkjendal på en særlig måte være en representant for misjonsvennene hjemme i Norge. Gjennom sjelesorg og samtaler med nasjonale kristne fikk han være til åndelig hjelp, og flere av de nasjonale understreket behovet for forbønn og åndelig støtte fra kristne brødre og søstre i Norge. Disse nye kristne lever i et samfunn som er preget av hedenskap og verdslighet. Mange farer lur på alle kanter. Djevelen vil nødig miste sitt bytte, og setter inn på disse stakkarane for å føre dem til fall og frafall. Han formelig raser rundt dem og gjør alt han kan for å knekke den spede spire som er begynt å vokse i Guds åker. Måtte han ikke lykkes! Vær med å be om at Guds rike må komme i Arequipa i Peru. Disse nye kristne trenger vår omsorg. Bær dem fram for allmaktens Herre i dine bønner!

Hjemme hos evangelisten Eusebio ble vi vartet opp med husets beste retter. Det var kylling og kaninstek for anledningen. Peruanerne er gjestfrie. I sin fattigdom sparer de ikke på noe når gjestene fra Norge kommer på besøk. I spisestuen, un-

der bølgeblikktak, bak vegger av gamle, sammensydde sementsekker og på hardtrampet jordgulv, satt vi til bords. Det var rikelig med mat, mer enn nok og større porsjoner enn at vi kunne greie å spise alt.

Etter måltidet ble det servert åndelig mat, og det ble ført samtale om åndelige ting og om livet sammen med Jesus. Det var mange ting evangelisten i Arequipas fattigstrøk ville ta opp med brødrene fra Norge. Det ble tårer og fortvilelse og trøst og samfunn i evangeliet under enkle bølgeblikkplater.

Det var ingen som så oss der vi satt rundt et gammeldags kjøkkenbord og samtalte om det som hører troslivet og gudslivet til. Men det var Guds rike. Hedenskapet var rundt oss på alle kanter, og problemene i tjenesten var mange. Men der, midt i et åndelig mørke, skinte lyset fra Golgata. En evangelist, frelst ut av hedenskapet, barn i første generasjon som oppdras i forsakelsen og troen, og to frelste syndere fra Norge! Vi takket Gud for tjenesten og samfunnet i syndenes forlatelse den kvelden da vi reiste hjem fra Eusebio.

På årsmøtet på Bibelskolen på Fossnes den 13. juli vedtok misjonsvennene å undertegne en samarbeidssavtale med den unge, nasjonale kirken i Peru. Avtalen går ut på at Lekmannsmisjonen skal støtte kirken

åndelig og økonomisk. På sikt tror vi at Gud vil legge det til rette med egne misjonærer, og vi tror Gud vil oppreise både forbedere og glade givere. Sammen med de nasjonale kristne står vi klar til å forvalte midlene som kommer inn til Guds rikes fremme i Peru. Det er så mange som ennå ikke har hørt ordet om Jesus. Det er så mange som skulle vært

nådd før det ble evig for sent. Men noen har fått møte Jesus. Noen er blitt frelst og har fått se inn i evangeliets rike skatter. Midt i sin fattigdom har de fått en skatt i himmelen. Vi takker Gud for anledningen til å være med og støtte dem i kallet til å vinne sine landsmenn for Jesus. Måtte vi finnes tro i vår tjeneste!

Personlig vitnesbyrd fra Ubaldo Marca Flores

Ubaldo Marca Flores er vunnet for Jesus gjennom arbeidet som Lekmannsmisjonen støtter i Arequipa, Peru. Han er nå med i misjonsarbeidet. For det meste går han på husbesøk og vitner om den Frelser og Herre som forandret livet hans. Vi har bedt om et personlig vitnesbyrd fra Ubaldo.

Ubaldo Marca Flores ble frelst gjennom misjonsarbeidet i Peru.

«Jeg heter Ubaldo Marca Flores, er 33 år gammel og kommer opprinnelig fra Puno fylke i Sør-Peru. I dette korte vitnesbyrdet vil jeg gjerne fortelle om noen av mine livserfaringer før jeg kjente evangeliet.

I ungdommen levde jeg under loven og ble opplært i de ting jeg måtte oppfylle for å takkes Gud og oppnå frelse. Årene gikk og jeg ble etter hvert ansatt i politiet. Som politimann jobbet jeg en tid som grensevakt, hvor jeg en dag ble invitert på et kristelig møte. Jeg tok imot invitasjonen fordi jeg visste at det var noen søte jenter i kirken, og jeg ønsket å gå der en tid. Men mitt hjerte var det samme, og jeg kjente lysten til å gå på diskotek med venner og kolleger, og det varte ikke lenge før jeg vendte tilbake til mitt gamle liv med last og spill og tenkte at religion bare er noe for gamle mennesker som har livet bak seg. Jeg fikk erfa-

re at «det som ikke er født, vokser ikke».

Det gikk noen år og jeg stiftet familie. Jeg hadde mye problemer på arbeidsplassen min. Det endte med at jeg måtte slutte i jobben og finne annet arbeid. I denne tiden ble min kone invitert på møte i kirken, og jeg ble med henne uten å ha noen tro på det hele, - det var allerede så mange som hadde vitnet for meg fra Bibelen uten at det virket på meg. Men, la meg få understreke at den dagen skjedde det noe som jeg aldri kommer til å glemme da jeg hørte dem synge:

*Det er den vei som verden ikke kjenner,
det er den vei som jeg nu funnet har.*

*I Kristus har jeg frelse for min sjel
for Kristus er veien som kan frelse meg.*

Jeg hadde aldri før hatt en slik opplevelse, mine øyne ble fylt med tårer og jeg skjønnte ikke hvorfor jeg gråt. Men i dag vet jeg det. Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noe tveegget sverd og trenger igjennom, inntil det kløver sjel og ånd, ledemot og marg, og dømmer hjertets tanker og råd. Det skjedde noe som jeg aldri hadde tenkt alle de gangene jeg fornærmet dem som bar fram dette budskapet. Jeg så ned på dem og kalte dem for gale og late mennesker. I dag arbeider jeg selv i Herrens vingård, noe som aldri var i mine planer. Og nå er min bønn bare at Kristus må styrke meg.»

Bibelhelg på Skårnesheimen

Det blir bibelhelg på Skårnesheimen, 13. - 15. oktober. Det vil komme flere opplysninger i septembernummeret.

Åpningshelg

på Bibelskolen på Fossnes 9.-10. september. Alle er hjertelig velkommen!

KASSETTER FRA PINSE- STEVNET OG SOMMER- SKOLENE 1995:

Fullstendig bestillingsliste med oversikt over talere og emner kommer i septembernummeret.

Kassettenes kostnader kr.30,- pr.stk + porto.

Kassetter kan bestilles ved henvendelse til:

**Johannes Sørbo, 4262 Avaldsnes,
tlf. 52 84 21 10**

«TJENESTEN»

«For Gud selv, som jeg tjener i min ånd i hans Sønns evangelium, han er mitt vitne på hvordan jeg stadig minnes dere i mine bønner.» (Rom.1,9).

Mel.: Deilig det er å tjene Gud

*Tjenesten er vår ånd, vårt liv, i evangeliets nåde.
Tross syndig kjød, så kold og stiv, nytt liv i hjertet får råde.
Ydmyk av hjertet nå vi vil gjerne hver synder vise til
Jesus, Guds uforskyldt nåde.*

*Nådelivs frukt er kjærlighet til «Jesu legemes lemmer».
Kraften til troens lydighet i alt som «Hodet» bestemmer.
Helliges samfunn lenges til, trøste seg sammen nå de vil,
ser til at «livslampen» brenner.*

*Livet i evangeliet leves av hjelpeløs synder.
Men kledd i Guds rettferdighet, Gud dem så kjærlig dog ynder.
Livet i Jesus bærer frukt, Gud i sin omsorg gir dem tukt,
så de Guds Ånds frukt forkynner.*

Kristoffer Høie 1995

Hilsen fra INEL-Peru til Lekmannsmisjonens årsmøte

Vi hilser alle brødrene i Lekmannsmisjonen. Det er vår bønn at årsmøtet i misjonen får besøk av vår Herre Jesus Kristus, - for nå er det Guds time og følgelig retter vi vår inderlige bønn til alle deltagerne på årsmøtet om å vende sitt blikk mot Arequipa i Peru hvor det er sult og tørst etter å høre budskapet om Jesus Kristus.

Joh. 4,35: «Sier ikke I at det ennå er fire månaeder, så kommer høsten? Se, jeg sier eder: Løft eders øine og se markene, de er alt hvite til høsten!»

2. Mos. 9,16: «men derfor lot jeg deg bli i live at jeg kunne vise deg min makt, og mitt navn kunde bli kunngjort over hele jorden.»

Vi vil også takke hjertelig for åndelig støtte og økonomisk hjelp og for arbeidet som misjonær Jon Espeland har lagt ned. Uten dette ville det vært umulig for oss å gå videre i misjonsarbeidet.

1. Kor. 15,58: «Derfor, mine elskede brødre, vær faste, urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning, da dere vet at eders arbeide ikke er unyttig i Herren!»

Vi vil genta at vi er rede til å undertegne samarbeidsavtalen mellom Lekmannsmisjonen og INEL-Peru.

Guillermo Nina Gómez
Koordinator for misjonsarbeidet i
INEL-Peru.

REFERAT FRA ÅRSMØTET 1995

NLL hadde sommerskole og årsmøte i egne lokaler på Bibelskolen på Fossnes 12.-16.juli.. Det var samlet ca 165 faste deltakere, og på enkelte av møtene var nær innpå 200 tilstede. Både møte- og spisesalen er i den senere tid satt i stand, og stedet viste seg godt egnet til et så stort stevne, takket være en stor dugnadsinnsats.

Johannes Straumstein åpnet årsmøtet med å lese fra Joh.åp.3,1 ff., brevet til menigheten i Sardes. Vi har så lett for å se virksomheten fra en menneskelig synsvinkel. Hvordan ser Gud på Lekmannsmisjonen sitt arbeid og på den enkeltes liv med han, fra sitt himmelske synspunkt? Holder det? Hvor har det sin ankergrunn og sitt endemål? Må vi ikke oss den hvite rettferdsdrakten Jesus, hvormed vi kan stå for Gud på den store dag.

De som var gått hjem til Herren siste år ble minnet. Det var Nora Haugane og Kristoffer Thorsdal, begge Sannidal.

Årsmelding og regnskap for Lekmannsmisjonens arbeid ble opplest og enstemmig godkjent.

Landsstyret ble i sin helhet gjenvalgt og består av Karl B. Bø, Håvar Fjære, Dag Rune Lid, Reidar Linkjendal og Ragnar Opstad.

Styret konstituerte seg med Karl B. Bø som formann (gjenvalg). Va-

ramenn til landsstyret ble John Flaten, Sverre Ånestad og Sven A. Berglund. I valgnemnda sitter Ragnvald Lende (gjenvalgt), Sven A. Berglund og Arne Otto Skutla-berg.

Marit Kolnes og Torunn Ånestad fortsetter som revisorer.

Det ble lagt fram årsmelding og en regnskapsoversikt for Bibelskolen. Hovedsaken på årsmøtet var misjonsarbeidet i Peru. Jon Espe-land leste en hilsen fra brødrene i Peru og ba oss vende blikket mot Arequipa. Det ble lagt fram for årsmøtet et forslag til samarbeidsavtale mellom NLL og Iglesia Nacional Evangelica Luterana del Peru (IN-EL-Peru). Årsmøtet vedtok å gå inn i dette samarbeidet. Misjonsarbeidet omfatter i første omgang åndelig og økonomisk støtte, og, om Gud vil, med tiden egne norske misjonærer.

I samtalen ble det understreket at et misjonsarbeid forplikter og at vi må ta disse forpliktelsene på oss. Herrens nød for de unådde må bli oss til del. I orienteringen fra forkynnerne ble det lagt vekt på møte-kenes betydning i denne søvnens tid. Med sorg ser vi at enkelte møteplasser legges ned.

Ellers på sommerskolen fikk vi oppleve rike samvær om Guds ord.

Paul André Bergene Holm

SJELESYKDOMMER

DERES ÅRSÅK OG HELBREDELSE

Av Olaf Thormodsæter

«Da det nå var aften, den første dag i uken, og dørene var lukket der hvor disiplene var, av frykt for jødene, kom Jesus og stod midt iblant dem og sa til dem: Fred være med eder! Og da han hadde sagt dette, viste han dem sine hender og sin side. Da ble disiplene glade, da de så Herren.» (Joh.20,19-20).

Sjelesykdommene er mange. De er vel like så mange som det er mennesker til, for såvidt som de er personlig særpreget.

I denne betraktning tenkes ikke på de sjelelige lidelser som kan følge av nervøsitet. Virkelig nervøsitet er jo en legemlig sykdom, som angår nervene. Den beste kristne kan lide av nervøsitet.

Her tenkes heller ikke på de sjelelige lidelser som *Herren* lar oss få. De er til veldig velsignelse for oss, og vi trenger dem til vår siste stund. De driver oss nærmere og nærmere Herren, «nærmere hans sår, nærmere år for år». Og vi lærer ellers lydighet av det vi lider. Også Jesus «lærte lydighet av det han led» (Hebr.5,8).

Men her tenkes på de sjelesykdommer som alle mennesker har, som ikke har latt seg lege av ham, som sier: «Jeg er Herren, din lege» (2.Mos.15,26). Og her tenkes på de

selvforskyldte sjelelige lidelser vi har i vårt kristenliv.

Hvorledes oppstår disse sjelesykdommer? (...) *Fredløshet*. Den som er fredløs, er sjelesyk.

Hva er årsaken til fredløshet? At man lever *uten Gud*. «Det er ingen fred for de ugudelige, sier min Gud» (Es.57,21). Augustin har gitt uttrykk for den samme sak i sine bekjente ord: «Du har skapt oss til deg, o Gud, og vårt hjerte er urolig inntil det finner hvile i deg.»

Hva er årsaken til ugudelighet? *Synden*. Det er den som skiller et menneske fra Gud, og det er den som skiller menneskene fra hverandre. Det er synden som griper forstyrrende inn i alle livets forhold, så man får en unormal innstilling til alt og alle. Det er synden som lager «subjektive komplekser», vrangforestillinger og «sjelelige likevektsforstyrrelser». Synden er det enkelte menneskes fordervelse og folkenes fordervelse. Den som ikke ser

dette, er synkvervet og lever et virkelighetsfjernt liv.

Da disiplene satt sammen innenfor stengte dører, så var dette et bilde på deres sjelstilstand. Deres sjeler var innestengte, bundet av vrangforestillinger og betynget av tvil og det som følger dermed. De var *fredløse*. *Fred* var det de trengte. Og fred er det vi alle trenger..

Hvilken fred? Den fred som Jesus Kristus brakte til veie på Golgata kors, da han gjorde fred *ved sitt kors' blod*. «*Fred etterlater jeg dere.*»

Den fred som han i sitt ord *forkynner* for alle fredløse på jord (Ef. 2,17).

Den fred som han ved den Helligånd *bringer inn* i det mest fredløse, sjelesyke og fortvilte hjerte, når man bare vil la ham få lov til å gjøre det. «Min fred *gir* jeg eder; ikke som verden gir, gir jeg eder.» Hvordan er det med den fred som verden gir? Det er nok bare å spørre.

Jesus Kristis er vår fred (Ef. 2,14).

«Her er han som vil løse hver syndebunden trell, her er han som vil øse trøst i hver bange sjel.»

Den fred som denne verdens sje-

leleger gir, den kan være *kostbar* og det kan ta *lang tid* før man får den i eie. Og man løper stor risiko ved behandlingen. Man kan føres inn i en selvopptatthet, som kan gjøre en sinnssyk. (...)

Kort sagt: Den fred som verden gir er ikke «for alt folket». Og så kan den ikke helt tilfredsstille en menneskesjel. For «evigheten har han lagt i deres hjerte» (Pred.3,11), og vår sjel trenger derfor det evige livs ord. «Herre! hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord.»

«I *Jesus* søker jeg min fred, all verden har kun smerte, *hans kors* det er mitt blivested der hviler seg mitt hjerte.»

Den fred han gir er «for *alt* folket». «Den som kommer til meg vil jeg ingenlunde støte ut.»

Og denne fred får man «uten penger og uten betaling». - «Den som vil, han ta livsens vann *uforskyldt!*» (Åp.22,17).

Og endelig: Denne fred kan du få *nå*. «Se, nå er en velbehagelig tid, se *nå* er frelsens dag!» (2.Kor.6,2).

Det er denne fred Jesus forkynnte disiplene første gang han traff dem samlet etter sin oppstandelse. Han hilste dem med disse ord: «*Fred være med dere!*» Disiplene hadde

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

imidlertid ikke frimodighet til å ta imot denne fred. Da gjorde han det som han alltid gjør, når han står foran motløse og forsakte sjeler. Han viste dem *sine sår*. «Da ble disiplene glade, da de så Herren.»

Det er han med «sårene» som ene og alene kan lege oss. Derfor sa allerede Esaias, som levde ca. 700 år før Kristus, da han ved den Helligånd så fremover til den korsfestede: «Ved hans sår har vi fått legedom» (Es.53,5).

Det er *fred* vi fredløse mennesker trenger. Først den fred som følger med *syndenes forlatelse i Jesu blod*.

Videre den fred som følger med forvissningen om, at når vi blir i Gud, i hans kjærlighet, så skal *alle ting* tjene oss til det gode, også de mest fortvilte ting i livet, ja også døden (Rom.8,28). Den blir oss en vinning (Fil.1,21). Når så vår siste reis forestår, kan vi si med gamle Simeon: «Herre! nå lar du din tje-

ner fare herfra i fred, etter ditt ord; for mine øyne har sett din frelse.»

Fred i livet, fred i døden og fred i evighet.

Med denne fred i sjelen er man praktisk talt *virkelig fri* fra sykdommer på sjelen. Mennesker kan nok fri en sjelesyk fra et og annet «subjektivt kompleks». Men dermed er man ikke virkelig fri. «Får *Sønnen* frigjort eder, da blir i *virkelig fri*» (Joh.8,36). (...)

«Du som freden meg forkynner,
Du en Frelser, jeg en synder,
Du med amen, jeg med bønn.
Du med nåden, jeg med skammen -
å, hvor vi dog passer sammen,
Du Guds salvede, Guds Sønn!»

(Stykket er noe forkortet)